

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2021r. Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku VI Wydział Gospodarczy w sprawie VI GRz 9/20 z wniosku (...) sp. z o.o. w G. o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu odmówił zatwierdzenia układu.

Doradca restrukturyzacyjny A. K. zawiadomił Sąd o dokonaniu w dniu 16 października 2020 r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym obwieszczenia o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu wobec (...) spółki z o.o. w G. nr KRS (...), o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19.

W dniu 12 lutego 2021 r. dłużnik złożył wniosek o zatwierdzenie układu zawartego z wierzycielami w trybie uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu. We wniosku dłużnik wskazał, iż dzień układowy określił na dzień 14 października 2020 r. Do wniosku dłużnik załączył spis wierzycieli, w którym umieścił 17 wierzycieli oznaczył sumę wszystkich wierzycieli na kwotę 2.457.303,68 zł oraz wydruk z wyników głosowania, w którym wskazano, że za układem głosowali wierzyciele dysponujący 1.194.181,72 zł kapitału, a przeciwko wierzyciele dysponujący 182.261,91 zł kapitału. Do wniosku dłużnik załączył także 10 kart do głosowania obejmujących głosy 8 wierzycieli ((...) Bank (...) S.A. w (...) Bank (...) S.A. w W. oddali po 2 głosy dla różnych wierzycieli) oraz dwie kserokopie kart do głosowania. Żadna ze złożonych przez dłużnika kart do głosowania nie zawierała wymaganego przez ustawę prawo restrukturyzacyjne pod rygorem nieważności wskazania imion i nazwisk reprezentantów dłużnika.

(...) Bank (...) S.A. w K. w spisie wierzycieli została ujęta w kwocie 688.431,71 zł, podczas gdy na kartach głosowania tego wierzyciela oraz na spisie obejmującym wyniki głosowania wskazano, że wierzyciel ten głosował łącznie kwotą 716.029,37 zł. Suma wierzycieli objętych układem była umieszczona w różnych kwotach na kartach głosowania dla poszczególnych wierzycieli i tak: dla W. K., (...) S.A., (...) spółki z o.o., (...) spółki z o.o. sp. Komandytowej, (...) R., M. S. S..J., Towarzystwa (...) S.A. (...) CZ spol s.r.o. wskazano sumę wierzycieli w kwocie 2.304.219,85 zł, dla (...) Bank (...) S.A. w kwocie 2.336.305,91 zł, natomiast dla (...) Bank (...) S.A. oraz (...) G. zgodnie ze spisem wierzycieli kwotę 2.457.303,68 zł. W spisie wierzycieli umieszczono wierzycieli jednego z wierzycieli – (...) spółki z o.o. w G. w kwocie 180.000 zł i nie sporządzono spisu wierzycieli spornych, chociaż z twierdzeń tego wierzyciela i ze złożonych przez tego wierzyciela odpisów tytułów wykonawczych wynika, że wysokość jego należności względem dłużnika przekracza 417.700 zł.

Sąd I instancji zważył, iż w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zatwierdzenia układu. Zważyć bowiem należy, iż postępowanie o zatwierdzenie układu odbywa się całkowicie poza kontrolą sądu, stąd względy ochrony wierzycieli wymagają, aby wszystkie przepisy ustawy regulujące to postępowanie były przez dłużnika rygorystycznie przestrzegane. W niniejszym postępowaniu doszło natomiast do licznych uchybień ze strony dłużnika w toku postępowania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wszystkie karty do głosowania przedłożone przez dłużnika są nieważne z mocy art. 213 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p.r. W świetle powołanych przepisów karta do głosowania musi zawierać imiona i nazwiska reprezentantów dłużnika będącego osobą prawną, a karta nie spełniająca tego wymogu jest nieważna. Wskazany wyżej wymóg zawarty w powołanych przepisach nie ma jedynie charakteru formalnego, albowiem często dla wierzyciela rozważającego oddanie głosu za lub przeciw układowi istotne znaczenie ma to, kto reprezentuje dłużnika i będzie odpowiedzialny za realizację propozycji układowych. Tymczasem w niniejszym postępowaniu jak wynika z odpisu zupełnego KRS jedyny członek zarządu dłużnika został wykreślony z KRS w dniu 23 września 2020 r., a wpis nowego prezesa zarządu został dokonany dopiero w dniu 19 stycznia 2021 r.

W konsekwencji orzeczono jak w sentencji.

W tym miejscu wskazać należy, iż gdyby nawet Sąd nie dostrzegł żadnego ze wskazanych wyżej uchybień i uznał wszystkie oddane głosy za ważne z sumą wierzytelności ujęta na kartach do głosowania, zgodnie ze złożonym przez nadzorcę układu spisem wierzytelności obejmującym wskazanie czy wierzyciel głosował za, czy przeciw układowi (k. 165), to i tak układ nie zostałby przyjęty wobec braku wymaganej większości zarówno osobowej, jak i kapitałowej.

Z treści art. 217 ust. 1 p.r. wynika bowiem, że układ jest przyjęty, jeżeli za jego przyjęciem wypowie się większość wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem. Z przedmiotowego spisu wierzytelności wynika zaś, że uprawnionych do głosowania nad układem było 17 wierzycieli z sumą wierzytelności 2.457.303,68 zł. Za układem oddało zaś głos tylko ośmiu wierzycieli (47,05 %), z sumą wierzytelności 1.194.181,72 zł (48,60 %). Niezależnie od powyższych uchybień układ zatem i tak nie zostałby przyjęty z braku wymaganej większości określonej w art. 217 ust. 1 p.r. Nieprawidłowe jest stanowisko dłużnika i nadzorcy układu, którzy uznali układ za przyjęty biorąc pod uwagę tylko głosujący kapitał na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z art. 119 p.r. Wskazać bowiem należy, iż powołany 19 ust. 6 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu stanowi, że przyjęcie układu ustala się w oparciu o art. 119 ustawy z prawo restrukturyzacyjne wyłącznie w zakresie układów zawartych na podstawie określonych w nim przepisy. Dotyczy on zatem sytuacji, gdy zgodnie z art. 19 ust. 1 i 5 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu nadzorcy układu niezależnie od zbierania głosów, o którym mowa w art. 212 ustawy prawo restrukturyzacyjne, wyznaczył termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem. Do takiego zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w ustawie prawo restrukturyzacyjne (tj. rozdziału III, działu IV tej ustawy, czyli art. 104-120 p.r.) oraz w art. 264 tej ustawy.

Reasumując powyższe ustalenia i rozważania, na mocy powołanych przepisów Sąd odmówił zatwierdzenia układu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł dłużnik zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono:

1. Naruszenie art. 19 ustawy z dnia 19.06.2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. 2020r. poz. 1086, zwana dalej: upzu) w zw. z art. 119 ustawy z dnia 15.05.2015r. prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. 2019, poz. 55, poz. 1655; 2020, poz. 1298, zwana dalej: p.r.) poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że norma korzystniejszego dla dłużnika ustalania warunków przyjęcia układu, niż wynikającego z art. 217 p.r. dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy głosowanie nad układem odbywa się na zgromadzeniu wierzycieli, podczas gdy ustawodawca w rzeczywistości trybów tych nie różnicuje,
2. Naruszenie art. 15 ust. 1 upzu, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe uznanie, że uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne jest jedynie szczególną odmianą postępowania o zatwierdzenie układu wobec czego prym wiodą w nim wszystkie przepisy dotyczące postępowania o zatwierdzenie układu, w tym normujące zasady liczenia głosów i ustalania większości, podczas gdy w przepisie tym mowa o odmiennościach wynikających z przepisów szczególnych, za które należy poczytywać wszystkie przepisy rozdziału 6 upzu, a więc w szczególności określające sposób ustalania zasad przyjęcia układu w oparciu o art. 119 p.r.,
3. Naruszenie art. 217 p.r. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że podane we wniosku o zatwierdzenie układu wartość głosujących wierzytelności nie osiągnęły wymaganej wysokości potrzebnej do stwierdzenia przyjęcia układu, mimo że spełniały one wymagania stawiane im przepisem art. 119 p.r., który ma wyłączne zastosowanie w zakresie ustalania przyjęcia układu w ramach uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego unormowanego w upzu,
4. Naruszenie art. 130 k.p.c. w zw. z art. 221 ust. 1 p.r. poprzez jego niezastosowanie i pozbawienie wnioskodawcy możliwości wniesienia uzupełnienia pisma dotkniętego brakami, a to w zakresie braków pełnomocnictw, wypisów z właściwych rejestrów wraz z ich tłumaczeniami, oryginałów kart do głosowania zamiast omyłkowo przesłanych ich

kserokopii, wyjaśnień w zakresie różnic w zakresie wysokości kwot wierzytelności zawartych na kartach do głosowania, oraz przedstawienia stanowiska w zakresie istnienia i wysokości wierzytelności spornych, a przez to nieuprawnione zdyskwalifikowanie oddanych za przyjęciem układu głosów i błędne ustalenie wysokości oddanych głosów,

5. Naruszenie art. 213 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p.r. w zw. z art. 3 ust. 1 p.r. poprzez zlekceważenie celu prowadzonego postępowania restrukturyzacyjnego jakim jest dążenie do maksymalnego zaspokojenia wierzycieli dłużnika i uznanie, iż błędy i braki występujące w poszczególnych kartach do głosowania, które w żaden sposób nie wprowadzają w błąd lub nie uniemożliwiają identyfikacji dłużnika i jego długu, niweczą ważność i istotność decyzji podjętej przez poszczególnych wierzycieli poprzez doprowadzenie do sytuacji, w której Sąd uznał, w ramach niniejszego postępowania, prymat formalizmu nad interesem materialnym, ekonomicznym i społecznym w ramach dokonywanych uzgodnień i ustaleń pomiędzy dłużnikiem i wierzycielami jakie doprowadziły do zawarcia układu. Przyjęty literalny sposób interpretacji przepisów, odwrotnie niż w przypadku zarzutów ad. 1 i ad. 2, gdzie mimo jasnego brzmienia przepisów i podstaw Sąd oparł się na wykładni systemowej, w sposób drastyczny narusza cel i sens działań restrukturyzacyjnych.

Mając na uwadze powyższe, wniesiono o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zatwierdzenie układu z wierzycielami w trybie uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 i 4 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu do dnia 30 czerwca 2021r. podmiot, do którego stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015r.- prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2020r., poz. 814), który zawarł z doradcą restrukturyzacyjnym umowę, o której mowa w art. 210 tej ustawy, może obwieścić w Monitorze Sądowym i Gospodarczym o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu prowadzonego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015r.- prawo restrukturyzacyjne znajdujące zastosowanie do postępowania o zatwierdzenie układu ze mianami wynikającymi z ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu. Zgodnie natomiast z art. 19 ust. 1 wskazanej ustawy, do zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w ustawie prawo restrukturyzacyjne oraz w art. 264 tej ustawy. Przyjęcie układu określonego niniejszymi przepisami ustala się w oparciu o art. 119 ustawy prawo restrukturyzacyjne (dalej: p.r.).

Przepis art. 19 specustawy pozwala na zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli. Takiej możliwości nie ma w zwyczajnym postępowaniu o zatwierdzenie układu, w którym układ zawierany jest w pisemnym głosowaniu w trybie samodzielnego zbierania głosów, który reguluje art. 212 pr. r., zgodnie z którym po ustaleniu dnia układowego dłużnik zbiera głosy na piśmie, przedstawiając wierzycielom karty do głosowania.

Nieprawidłowe jest stanowisko skarżącego, który uznał układ za przyjęty mając na względzie tylko głosujący kapitał na podstawie art. 19 ust. 6 specustawy w zw. z art. 19 p.r. Użyta przez ustawodawcę w art. 19 ust. 1 formuła słowna „niezależnie od zbierania głosów” pozwala na zwołanie zgromadzenia wierzycieli mimo wcześniejszego rozpoczęcia samodzielnego zbierania głosów na piśmie. Jeśli jednak zostanie zwołane zgromadzenie, to głosowanie odbywa się w jego ramach, a zebrane wcześniej głosy na piśmie można zaliczyć jako głosy oddane i zebrane w trybie art. 110 p.r. w ramach zgromadzenia wierzycieli. Większość potrzebna do zawarcia układu obliczana jest wtedy na podstawie art. 119 p.r. (a więc liczona jest od wartości głosów oddanych, a nie od ogólnej wartości wierzytelności uprawnionych do głosowania, co nakazuje art. 217 ust. 1 p.r.). W realiach niniejszej sprawy, nadzorca układu nie zwołał jednak zgromadzenia wierzycieli w trybie art. 119 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu, co wyłącza w całości zastosowanie tego przepisu. Dłużnik zbierał wyłącznie głosy na piśmie w trybie art. 212 p.r. Przepis art. 217 ust. 1 p.r. stosuje się do głosowania w trybie samodzielnego zbierania głosów. Przepis art. 19 ust. 6 specustawy dotyczy natomiast wyłącznie głosowania na zgromadzeniu wierzycieli, zatem nie ma racji skarżący, iż w ramach postępowania uproszczonego o zatwierdzenie układu zastosowanie ma tylko i wyłącznie art. 119 ust. 6 wskazanej ustawy. Z treści art. 217 ust. 1 p.r. wynika, że układ jest przyjęty, jeżeli za jego przyjęciem wypowie się większość

wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem. Z przedmiotowego spisu wierzytelności wynika zaś, że uprawnionych do głosowania nad układem było 17 wierzycieli z sumą wierzytelności 2.457.303,68 zł. za układem oddało zaś głos tylko ośmiu wierzycieli (47,05%) z sumą wierzytelności 1.194.181,72 zł (48,60%). Nie uzyskano zatem wymaganej większości określonej w art. 217 ust. 1 p.r.

Ponadto, rację ma Sąd I instancji, iż wszystkie karty do głosowania przedłożone przez dłużnika są nieważne z mocy art. 213 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p.r.

Mając na uwadze zarzuty podniesione w zażaleniu zaznaczenia wymaga, że zmiany zaproponowane w ustawie z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 nie polegają na przeniesieniu przepisów o uproszczonym postępowaniu restrukturyzacyjnym z Tarczy Antykryzysowej 4.0 do Prawa restrukturyzacyjnego. Przyjęte przepisy mają jedynie na celu modyfikację obecnego postępowania o zatwierdzenie układu i wprowadzenie odpowiedniego rozdziału do Prawa restrukturyzacyjnego.

Odnosząc się do treści art. 213 ust. 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p.r. treść karty do głosowania nie może pozostawiać żadnych wątpliwości, że wierzyciel miał pełną świadomość co do przedmiotu głosowania. Propozycja układowa dla głosującego wierzyciela jest kluczowym elementem karty. Ponadto karta ma umożliwić pełną identyfikację wierzyciela oraz siły jego głosu. Brak elementów treści karty do głosowania, wskazanych w art. 213 ust. 1 p.r., przesądza o jej nieważności (tak R. Adamus, Prawo restrukturyzacyjne..., komentarz do art. 213 p.r., pkt 2; P. Zimmerman, Prawo upadłościowe..., komentarz do art. 212 p.r., pkt V.1). Oczywiście treść wypełnionej karty do głosowania musi podlegać stosownej interpretacji przy zachowaniu zasady in favorem suffragi, to znaczy interpretacji przychylniej dla ważności aktu głosowania. Jeśli więc wierzyciel nieprawidłowo lub nieczytelnie wypełnił rubrykę karty do głosowania, w której zaznacza się kierunek głosu („za” lub „przeciw”), to taki głos jest nieważny i powinien być powtórzony. Natomiast jeśli wierzyciel niestarannie lub niezupełnie wypełnił rubryki ze wskazaniem swoich danych identyfikacyjnych, to karta podlega uzupełnieniu.

Zgodnie bowiem z art. 213 ust. 1 pkt 1 p.r. karta do głosowania zawiera imię i nazwisko dłużnika albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w KRS, a w przypadku ich braku- inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres, a gdy dłużnikiem jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną- imiona i nazwiska reprezentantów, w tym likwidatorów, jeżeli są ustanowieni, a ponadto w przypadku spółki osobowej- imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania wspólników odpowiadających za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem. Tymczasem, w niniejszym postępowaniu, jak wynika z odpisu zupełnego KRS, jedyny członek zarządu dłużnika został wykreślony z KRS w dniu 23 września 2020r., a wpis nowego prezesa zarządu został dokonany dopiero w dniu 19 stycznia 2021r. A zatem w dacie dokonywania obwieszczenia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego, zawierania umowy z nadzorcą układu, formułowania propozycji układowych i zbierania głosów dłużnik w ogóle nie posiadał reprezentacji. Zgodnie natomiast z art. 213 ust. 3 p.r. karta do głosowania niespełniająca wymogów określonych w art. 213 ust. 1 p.r. jest nieważna.

W konsekwencji, należy podzielić trafne zapatrywanie Sądu I instancji, że z uwagi na nieważność wszystkich kart do głosowania, nie było podstaw do zatwierdzenia układu. Już z samej tej przyczyny układ nie mógł zostać zatwierdzony.

Jednocześnie, Sąd I instancji słusznie odniósł się także do innych naruszeń przepisów prawa restrukturyzacyjnego przez dłużnika. Kserokopia karty do głosowania (...). R., M. S. Sp.J. nie zawierała imienia i nazwiska osoby uprawnionej do reprezentowania wierzyciela, a do kserokopii karty do głosowania L. C. spol s.r.o. dołączono kserokopię nie przetłumaczonego na język polski pełnomocnictwa sporządzonego w języku obcym. Do żadnej z kserokopii nie dołączono też odpisu lub wydruku z odpowiedniego rejestru uprawniającego do podpisania karty do głosowania albo do udzielenia pełnomocnictwa, co narusza art. 213 ust. 2 p.r. w zw. z art. 219 ust. 2 pkt 1 p.r.

Ponadto, wierzytelność (...) Bank (...) S.A. w K. w spisie wierzytelności została ujęta w kwocie 688.431,71 zł, podczas gdy na kartach głosowania tego wierzyciela oraz na spisie obejmującym wyniki głosowania wskazano, że wierzyciel ten głosował łącznie kwotą 716.029,37 zł (k. 103 i 105). Powyższe narusza art. 86 ust. 2 pkt 3 p.r. w zw. z art. 213 ust. 1 pkt 3 p.r. Suma wierzytelności objętych układem była umieszczona w różnych kwotach na kartach głosowania dla poszczególnych wierzycieli i tak: dla W. K., (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. sp. k., (...). R., M. S. Sp. J., Towarzystwa (...) S.A. i L. C. spol s.r.o. wskazano sumę wierzytelności w kwocie 2.304.219,85 zł, dla (...) Bank (...) S.A. w kwocie 2.336.305,91 zł, natomiast dla (...) Bank (...) S.A. oraz (...)w G. zgodnie ze spisem wierzytelności kwotę 2.457.303,68 zł. Za przyjęciem układu głosowało 10 wierzycieli, podczas gdy ze złożonych kart do głosowania wynika, że za przyjęciem układu głosowało tylko 8 wierzycieli. Podanie nieprawidłowego wyniku głosowania ze wskazaniem liczby wierzycieli i sumy wierzytelności uprawniającej do głosowania oraz liczby wierzycieli i sumy wierzytelności przypadającej wierzycielom głosującym za układem naruszało art. 219 ust. 1 pkt 3 p.r.

Nadzorca układu nie sporządził też spisu wierzytelności spornych, czym naruszono art. 220 pkt 9 p.r. W spisie wierzytelności wierzytelność (...) sp. z o.o. w G. została uznania jedynie w kwocie 180.000 zł, mimo że wierzyciel ten domagał się i przedstawiał dokumenty uzasadniające uznanie jego wierzytelności w kwocie ponad 417.700 zł.

Mając więc powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznając, że w sprawie zachodzą przesłanki art. 213 ust.1 pkt 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p. rest. na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.